

komínu otáčí, shodí do něj závaží, podobně jako včera kombinačky. Nekomentuji to, jen mlčky zvednu obočí. Vzápětí však oba upřeme oči na vrátek, ze kterého se už odmotala více než polovina lanka – a stále se odvíjí. Za pár vteřin se stometrové lanko zcela vymotá, na krátký okamžik je napnuté jako struna – a pak se vrátek vyškubne z úchytky na anténě a bezhlučně zmizí v útrobách komínu.

„No, a teď mudruj,“ zhodnotí situaci Jirka.

„Sice nevím, jak se ve čtyřicetimetrovém komínu mohlo napnout stometrové lano, ale jsem rád, že to s sebou nevzalo i tu anténu.“

„O. k., pokusíme se o logické vysvětlení. Pomalu spuštěné závaží narazilo na dno komínu, ale to, co mělo vyšší rychlost, jím jako by proletělo.“

„Moc logicky to teda, Jirko, nezní, ale zřejmě to tak bude.“

„Komín díky svému tvaru asi funguje coby nějaký urychlovač nebo tak něco...“

„Něco jako urychlovač částic v Cernu, jo? Švýcaři mají 27 kilometrů dlouhý tunel – a Češi komín. To zní jak z nějaké hry od Cimrmana,“ usměju se nad Jirkovou myšlenkou.

„Já se jen snažím o logické vysvětlení.“

„Obávám se, že my dva ho asi těžko dáme dohromady.“

„No, třeba je tam nějaký portál nebo brána do jiné dimenze,“ pokračuje Jirka ve svých úvahách.

„Jako paralelní vesmír, jo?“ zeptám se.

„Jako... nemám vůbec tušení.“

„Každopádně tady už dnes nic nevymyslíme. Pojedme domů a zkusíme o tom místě něco zjistit na netu,“ snažím se ukončit debatu.

„Prostě v tom komínu ty věci mizí, to jsme několikrát jasně viděli. Ale zřejmě musejí mít určitou rychlost, aby to fungovalo.“

„A co s tím budeme dělat? Chceš to někomu oznámit?“

„Ani náhodou, to už se sem pak nepodíváme. Necháme si to pěkně sami pro sebe,“ řekne rázně Jirka.

